



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **V. R.**, nar. ..., bytem S. u L. 87, zast. **JUDr. Jiřím Gajdarusem**, advokátem v Praze 1, Revoluční 1003/3, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, Praha, o přezkum rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 6.8.2009 č.j. 24730/08-1701-21, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, t a k t o:

- I. **Pokuta uložená žalobci rozhodnutím Celního úřadu Praha Ruzyně ze dne 23.10.2008 č.j. 758ch/08/194100-021 ve výši 1 500 000,- Kč a potvrzená rozhodnutím Celního ředitelství Praha ze dne 6.8.2009 č.j. 24730/08-1701-21 se snižuje na částku 700 000,- Kč; pokuta je splatná do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. V ostatních částech zůstávají výroky rozhodnutí Celního úřadu Praha Ruzyně a Celního ředitelství Praha nedotčeny.**
- II. **Účastníkům řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 6.8.2009 č.j. 24730/08-1701-21, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Praha Ruzyně ze dne 23.10.2008 č.j. 758ch/08/194100-021 o pokutě za správní delikt ve výši 1.500.000,- Kč a kterým zároveň potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci uložena pokuta za to, že písemně neoznámil celnímu úřadu dovoz cestovních šeků z Ruska do České republiky v průběhu dvanácti po sobě jdoucích měsíců (období 27.12.2006-30.4.2007) opakovaně letecky přes Celní úřad Praha Ruzyně a jednou vlakem přes nezjištěný celní úřad v Polsku v hodnotě 1 326 500,- USD a 10 000,- EUR, čímž porušil ust. § 5 odst.1 a odst. 4 zákona č.61/1996 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a o změně a doplnění souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce měl za to, že žalovaný a správní orgán prvního stupně nezjistili dostatečně skutkový stav. Žalobce nepopíral, že předmětné cestovní šeky patřily jeho osobě, trval však

na tom, že on osobně je nepřevážel do České republiky ani do jiného státu Evropských společenství. Odvolává se na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. I. ÚS 416/04, podle něhož již samotná oznamovací povinnost představuje omezení základního práva jednotlivce a důsledkem toho, že se mu jednotlivě nepodrobil, by nemělo být omezení jiného práva, které by bylo v naprosté disproporci k původnímu omezení v podobě primární právní povinnosti. Nedostatečně byly podle žalobce prokázány i jeho majetkové poměry ke dnům vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného. To, že žalobce měl v minulosti majetek, nijak neodůvodňuje výši uložené sankce. Pro případ, že nebudou shledány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně, žalobce požádal o to, aby soud upustil od uložené pokuty ve smyslu ust. § 78 odst.2 s.ř.s.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě připomněl, že žalobce dne 5.11.2007 uvedl do protokolu, že letecky cestoval obvykle sám a cestovní šeky nenahlásil, protože se domníval, že se hlásit nemusí. Podle žalovaného i správního orgánu prvního stupně žalobce tak porušil výše zmíněná ustanovení zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti upravující oznamovací povinnost fyzických osob vstupujících do tuzemska z oblasti mimo celní území Evropských společenství. Vzhledem k tomu, že zákon nechává rozhodnutí o výši pokuty na uvážení celního úřadu a umožňoval dokonce uložit sankci až do výše hodnoty neoznámených věcí, která se v žalobcově případě pohybuje kolem 24 000 000,- Kč, měli žalovaní i správní orgán prvního stupně za to, že výše pokuty je přiměřená všem okolnostem případu.

Při jednání před soudem žalující strana odkázala na písemné podání žaloby s tím, že navrhuje moderaci napadeného rozhodnutí tak, aby uložená pokuta žalobci byla snížena na částku 700.000,- Kč. Dodala, že v tomto smyslu bylo uskutečněno i jednání se žalovaným. Pokud jde o náklady řízení, požádala o přiznání náhrady nákladů řízení s tím, že rozsah případně přiznané náhrady ponechává na úvaze soudu. Žalovaný potvrdil slova žalující strany a uvedl, že žalobce již v současné době uhradil na pokutě částku 880.000,- Kč, takže mu zbývá uhradit ještě dlužnou částku ve výši 621.000,- Kč včetně náhrady nákladů správního řízení. V případě, kdy soud bude akceptovat navrženou částku moderace, je žalovaný připraven vrátit žalobci přeplatek na již zaplacené pokutě. Účastníci řízení již nenavrhovali doplnění dokazování.

Po projednání věci soud shledal, že návrh žalobce na moderaci, která je pro žalovaného akceptovatelná a která může podle ust. § 78 odst.2 s.ř.s. spočívat v upuštění od trestu (pokuty) nebo v jeho snížení, je důvodný a je namístě, neboť i podle závěrů, které učinil soud, byla pokuta uložena ve zjevně nepřiměřené výši.

Při úvaze o moderaci a jejím rozsahu vyšel soud ze skutečnosti, že zákon č.61/1996 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, ve znění pozdějších předpisů, byl zrušen a nahrazen zákonem č.253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. Zatímco ust. § 12a zákona č.61/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, umožňovalo uložit při nesplnění oznamovací povinnosti podle § 5 odst.1 až 4 téhož zákona pokutu až do výše hodnoty neoznámených věcí, z čehož vycházel jak správní orgán prvního stupně (celní úřad), tak i žalovaný, ust. § 50 odst.3 zákona č.253/2008 Sb. již umožňuje uložit za stejný správní delikt, který uvedený zákon vymezuje jako správní přestupek, pokutu do maximální výše 10 000 000,- Kč nebo propadnutí věci, tedy sankci relativně mírnější oproti právní úpravě předchozího zákona. Podle ust. § 57 odst.1 zákona č.253/2008 Sb. se pak řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti zákona č.253/2008 Sb. dokončí podle tohoto zákona s výjimkou řízení o přestupku

nebo jiném správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud je předchozí právní úprava pro obviněného příznivější.

Zákon č.253/2008 Sb. nabyl účinnosti dnem 1.9.2008. Rozhodnutí celního úřadu jako správního orgánu prvního stupně je ze dne 23.10.2008, rozhodnutí žalovaného pak ze dne 6.8.2009. Samotná skutečnost, že se celní úřad ani žalovaný výslovně nezabývali úvahou, která právní úprava je pro žalobce příznivější, ještě nezpůsobuje v této konkrétní právní věci takovou vadu řízení, pro kterou by musela být správní rozhodnutí obou stupňů věcně zrušena pro nezákonnost, i když úvahu v tomto smyslu obě rozhodnutí postrádají. Soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů i tak nepochybily při celkovém skutkovém a právním zhodnocení jednání žalobce jako správního deliktu, pochybily však při stručné úvaze hodnotící a odůvodňující výši sankce tím, že může jít až do výše hodnoty neoznamovaných věcí, tedy do hodnoty do 24 000 000,- Kč. Soud přihlédl k ust. § 50 odst.3 zákona č.253/2008 Sb., ve spojení s ust. § 57 odst.1 téhož zákona, které sankční rozpětí pokuty omezuje výší 10 000 000,- Kč nebo připouští propadnutí věci. Vzhledem k tomu, že v dané věci byla uložena pokuta ve výši 6,25% maximální možné výše sankce podle zákona č.61/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a úvaha o propadnutí věci je bezpředmětnou, a vzhledem k tomu, že lze akceptovat zdůvodnění sankce (pokuty) po stránce skutkové i právní, přistoupil soud ke snížení uložené pokuty v navržené výši, která poměrně odpovídá původně stanovené výši, avšak byla stanovena a vypočtena nikoli z částky 24 000 000,- Kč, nýbrž již z příznivější maximální sazby 10 000 000,- Kč. Výši pokuty tak snížil podle ust. § 78 odst.2 s.ř.s. na částku 700 000,- Kč, která činí 7% nynější maximální sazby.

Při akceptování sankcionování žalobce správním orgánem a při úvaze o přípustnosti moderace uložené správní sankce pro její zjevně nepřiměřenou výši soud přihlédl i k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1889/2005, o kontrolách peněžní hotovosti vstupující do Společenství nebo je opouštějící, podle jehož čl. 2 se za peněžní hotovost výslovně považují i cestovní šeky, jakož i k nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 13.12.2004 č.j. I. ÚS 416/04, na který se žalobce odvolává a který v podobné, nikoli však věcně totožné kauze mimo jiné zdůrazňuje, že *při ukládání sankcí podle ust. § 12a zákona č.61/1996 Sb. (dnes se jedná o § 50 zákona č.253/2008 Sb.) je však třeba vážit to, aby stanovená pokuta ve svém důsledku již zcela nepopírala podstatu a smysl základních práv (čl.4 odst.4 Listiny základních práv a svobod) a neocitala se tedy za hranici přípustného omezení základního práva.*

Pokud jde o otázku náhrady nákladů řízení, soud rozhodl podle ust. § 60 odst.7 s.ř.s. tak, že se náhrada nákladů řízení ani jednomu z účastníků nepřiznává, protože pro to jsou důvody hodné zvláštního zřetele. Těmito důvody jsou skutečnosti, že na jedné straně soud neshledal pochybení správních orgánů v podstatě jejich věcného (skutkového) a právního posouzení jednání žalobce jako deliktního podle správního práva, avšak na straně druhé dospěl k závěru o nepřiměřenosti výše uložené pokuty s ohledem na novou právní úpravu, která je v otázce maximální sazby pokuty příznivější (pro úplnost se dodává, že nikoli již v otázce úhrnné hodnoty dovážených či vyvážených platných platidel v české nebo cizí měně, cestovních šeků nebo peněžních poukázek směnitelných za hotové peníze, cenných papírů na doručitele nebo na řad, jakož i dalších investičních nástrojů, které jsou podepsané, ale neobsahují jméno příjemce, kdy hranice, nad kterou platí oznamovací povinnost, se novou úpravou snížila, a tím naopak zpřísnila).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13.12.2012

JUDr. Jan Ryba, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Jeklová